

МОРУАЈКА

Тата лу Гица алу Рушец ђин Исйновџу ал Мик, Жику а лукрат ђн рудњик ђн Буор тризџ ђе ај. Одата ђн стајмина а вењит ђн сат ку вуозу ђин Буор са лукра чјева акас, са фије ку мујерја ши ку копији, ши са ја ђе мјнкаре ђе стајмина алалта. С-а трајит рау атунча дупа рат. Кџнд с-а дус ђн Буор с-а скулат дупа мјжлуоку нуопџи ши пје пичуаре с-а дус пџна ла Исйновџу ал Маре ши ђ-аколо пџна ла стањица Табаковџулуј, ђе унђе пи ла патру часурј ђимињаца а авут вуоз ђин Праова ши ђин Његођин ђе Зајчерј, да пје уормџ алту вуоз ђин Зајчерј ђе Буор. Ла лукру а муорат са фије ла шапђе часурј ђимињаца.

Ш-аша ку ај, пје пичуаре ђн ђал ши ђн ваље шасџ килмјетђре пим плуаје, нђруој, запада, спулбђр, суарје.

Внтро ђимињаца а плџкат ђе вуоз пје друм ђе Исйновџу ал Маре, ши ла фџнтџна *ла Шћубиј* каре је лџнгђ друм а вџзут кђ чињева пим његура мјерце дупђ јел. Је а стајут са ашћепђе кђ а гџнђит кђ ђнка чињева мјерце ђе вуоз. Ама кџнд а стајут јел а стајут ши сђм,ну ђла ђн његура. Кџнд а плџкат ши ђла каре а мјерс дупђ јел.

Јел јар а стајут ши с-а ђнтуорс, ши ђла дупђ јел стајут. Кџнд а привит биње а вџзут кђ је мујерје ђмбраката ђн цуаље албе. Је а стрџгато: „Ајда, дај зуорт кђ ђе ашћепт.“ Ама, мујерја аја а рајминс аколо ђн лок ши н-а зџс њимика.

Јел а плџкат ђнајнђе ми ну мај с-а ђнтуорс. Кџнд а ажунс ђн Исйновџу а стајут са ођињаска ла кас а ђ-џнтџ ш-а рајмат трајста ђин спинаре пје зџд са са ушурјезђ. Атунча с-а ђнтуорс ш-а вџзуто пје мујерја аја тот атџта ђе ђепарђе дупђ јел. А стајут ђн лок. Атунча а кџнтат кокуоши ши ђн сат ши мујерја аја с-а пјердут.

Жику а трекут фуга пим Исйновђ кђ а дат зуорт с-ажунгђ ла стањица ши пје друм а ажунс њискај уаменђ ђин сату ђста. Јел лђ-а повјесћит че ји с-а ђнтџмплат. Уну ђин уаменђ ђја ј-а спус кђ ђн сат ђнајинђе ла о стајмина а мурит о мујерје ђинара. Алту а повјесћит кђ аколо ла фџнтџна аја њискај уаменђ а вџзут ђе мулђе орј три мујерј ђмбђкађе ђн цуаље албје, ама ђла сџнт зџње каре виње ђн сат кџнд са фак копиј са лђ адука судбина, лумја лђе зџчђ урсуајчиљи.

Повјесћа мј-а повјесћито Гица алу Рушец ђин Исйновџу ал Мик.

Слободан алу Милђ алу Кољица.

Слика фџнтџна ла Шћубиј – чесма „ла шћубиј“ поред пута Мали јасеновац – Велики Јасеновац.

ВАМПИРКА

Отац Ђорђета Првуловића из Малог Јасеновца, Живојин, радио је у борском руднику тридесет година. Једном недељно је долазио у село возом из Бора да нешто уради код куће, да буде са женом и са децом и да понесе храну из села за следећу недељу. Био је то тежак живот после рата. Када је одлазио у Бор устајао је после пола ноћи и пешице ишао до Великог Јасеновца, а онда даље до железничке станице Табаковац, одакле је око четири сата ујутру имао воз из Прахово пристаништа и Неготин до Зајечара, а онда други воз из Зајечара за Бор. На посао је морао да стигне пре седам сати ујутру.

И тако годинама. Пршице на горе и на доле шест километара. По киши, блату, снегу, сметовима и сунцу.

Једног јутра је тако пошао на воз путем према Великом Јасеновцу и код чесме *ла Шћубиј* која је поред пута и на пола пута поред ових села, видео је у мраку да га прати непозната особа.

Он је стао да је сачека јер је мислио да још неко иде на воз. Међутим, када је он стао и та особа је стала. Кад је он кренуо и та особа је кренула за њим. Он је поново стао и окренуо се. И та особа је стала. Загледао је добро и видео да је женска особа обучена у бело.

Позвао је речима: „Ајде, пожури, чекам те.“ Међутим, та осбоја је остала у месту и ништа није рекла. Он је кренуо даље и више се није освртао. Кад је стогао у Велики Јасеновац, стао је да се одмори код прве куће. Наслонио је торбу коју је носио на леђима на зид, да се олакша. Тада се окренуо и видео ту особу на истом одстојању иза њега, стајала је у месту.

Тада су запевали петлови у селу и та жена је нестала.

Живојин је брзо прошао кроз Јасеновац и журећи до станице сустигао је неке људе из овог села. Успут им је испричао шта му се десило. Један од тих људи му је рекао да је недељу дана пре тога у Великом Јасеновцу умрла једна млада жена.

Дрги је испричао да су неки људи тамо код те чесме више пута видели три жене у белом, али то су биле виле које долазе у село кад се роди неко дете да му одреде судбину. Људи их зову суђаје.

Причу ми је испричао Ђорђе Првуловић из Малог Јасеновца.

Слободан Цветић, Табаковац.